

Царю мой! Видѣхъ те, какъ идеше красенъ
Всрѣдъ блѣсъкъ и слава, срѣдъ грѣмотъ и шумъ,
Съ тозъ ликъ благороденъ, съ тозъ погледъ гордъ, ясенъ,
Що вѣчно остоятъ въ човѣшкия умъ!

Царю! и когато вървеше възхваленъ
Срѣдъ рой генерали, срѣдъ хоръ князове,
Привѣтствуванъ шумно въ тозъ хоръ триумфаленъ
Отъ хиляди уста, сърца, гласове;

Когато народа край тебе се валеше
Обаянъ, гологлавъ, съсь почетъ и страхъ,
И китки хвърчаха и въздухъ ехтеше,
Задушенъ въ тълпата, азъ тайно съляхъ,

Азъ плачахъ!... Защото въ свѣта думи нѣма,
Съ които възторга да се изрази,
Защото тазъ радостъ, тазъ радостъ голѣма
Излива се само въ горещи сълзи!...

IV.

Тебъ Богъ ти прѣдаде сждбината наша,
Русия — завѣта си тайнственъ и святъ,
Ти идешъ да смѣсишъ въ горката ни чаша
Небесна услада при многото ядъ.

Ти знамето вдигашъ за свѣтла идея,
И нищо не плаши твой дивенъ полетъ,
Борбата гигантска, ти самъ прѣдприе я,
Що нѣвга подкачи пол'вината свѣтъ.

Въ епохитѣ нѣма моментъ по-умилень,
Въ историята нѣма по-доблестенъ ликъ.
Отъ Цезаря ти си по-славенъ и силенъ,
И отъ Александра ти си по-великъ!